

СТУДИЯ XII

ОБЯСНЕНИЕ НА КАРТАТА ПРЕСТАВЯЩА ПЛАНА НА ВЕКОВЕТЕ

Векове. - Жетви. - Равнища на действително и считано за такова, състояние. - Поведението на нашия Господ Исус. - Поведението на последователите му. - Три класи в номиналната Църква. - Разделение при жетвата. - Помазаната класа-прославена. - Класа на голямата скърб. - Плевелете изгорени. - Света благословен. - Славния резултат.

На края на този том е прикрепена карта представяща Божият план за спасението на света. С нея се опитваме да подпомогнем ума чрез окото да разбере нящо от прогресивния характер на Божия план и прогресивните стъпки, които трябва да се предприемат от всички, които някога ще се стремят към "промяна" от човешко на духовно естетство.

Първо имаме скица на трите велики диспензации, А, Б, и С. Първата от тях А, започва от Сътворението на човека до Потопа. Втората Б, от Потопа до началото на Хилядогодишното царуване на Христа при Второто му идване, а третата или "Диспензация на изпълнение на времената, С - от началото на Христовото царуване до "идущите векове." (Ефесяни 1:10; 2:7) В Писа-

нията често се говори за тези три диспензации. А е наречена "Светът, който бе." В е наречена от нашия Господ, "Този свят." От Павел "Настоящия зъл свят," а от Петър "Днешния свят." С е наречена "Идващия свят в който пребивава правда," в противоположност на Настоящия лош свят. Сега злото управлява, а праведните страдат, докато в Света който идва, този ред трябва да се обърне. Правдата ще управлява, а злите ще страдат и накрая злото ще бъде унищожено.

В всяка от Трите Велики диспензации-епохи или "Светове," които са в връзка с човека, Божият план има отделно и различно очертание и все пак всяка е част от единия Велик план, който когато бъде завършен ще изложи Божествената мъдрост-макар, че разгледани поотделно, тези части не успяват да покажат дълбокото си значение. Тъй като Първият "Свят," (небе и земя, или Ред на нещата) отминал по време на Потопа, следва, че е бил ред различен от "Настоящия лош свят" за който нашия Господ казал, че Сатана е княз. Оттук следва, че Княза на настоящия лош ред на нещата не бил княз на предпотопния свят, макар че не бил без влияние тогава. Няколко текста хвърлят светлина на Божиите действия по онова време и така получаваме по-ясно разбиране на плана му като цяло. Внушената от тях мисъл е че Първият "Свят," или Диспензация преди

Потопа била под надзора и специалното обслужване от ангели на които било позволено да опитат каквото могат за да възстановят падналата и дегенерирала човешка раса. Без съмнение с Божие позволение те били ревностни да опитат това, защото интереса им се проявил с пеене и радостни възгласи за делата на творението. (Йов 38:7) На ангелите било позволено макар и неуспешно да управляват тази Първа епоха. Това е не само посочено от всички позовавания на този период, но може разумно да се подразбере от забележката на Апостола, когато противопоставайки Сегашната диспензация с миналата и бъдещата, казва (Евреем 2:5) "Защото не покори на ангелите бъдещата Вселена за която говорим." Не, онзи свят ще бъде под контрола на Господ Исус и сънаследниците му. Оттук следва, че ще бъде не само по-праведна администрация от "Настоящия лош свят," но ще бъде и по-успешна от тази на Първия свят или Диспензация под "служението на ангели," чиято неспособност да поправят човешката раса е проявено от факта, че лошавината на човека станала толкова голяма, че Бог в гнева си и праведното си негодувание унищожил с Потопа цялата човешка раса, която живяла тогава с изключение на осем души. – Битие 7:13.

През Настоящия зъл свят на човека е позволено да опита да се управлява сам, но

по причина на падението, той е под контрола на Сатаната "Княза на този свят," с чиито тайни машинации и интриги напразно се борел в усилията си да се самоуправява през дългия период от Потопа по днес. Пробното царуване на човека под власта на Сатаната ще завърши с най-великото Време на скръб, което света някога познавал. По този начин ще се докаже неуспеха не само на власта на ангелите да спасят човешката раса, но и собственните усилия на човека да достигне задоволителни условия.

Втората от Великите Диспензации В е съставена от три отделни века, всяки от които, като прогресивна стъпка води нагоре и напред в Великия план на Бог Йеова.

Век Д е век през който особенните Божии взаимоотношения били с Патриарси, като Авраам, Исаак и Яков.

Век Е е Юдейския век, или периода последвал смъртта на Яков, през който цялото му потомство било третирано от Бога, като особенни негови довереници - "негов народ." Към тях той проявил особенни милости и заявил: "Само вас познах (призвах с милост) от всички земни племена." (Амос 3:2) Като народ те били образ на Християнската Църква, "народ свят, особен народ." Обещанията които им били дадени, били образ на "по-добрите обещания" направени за нас. Пътуването им през пустинята към Обето-

ваната земя било образ на пътуването ни през пустината на греха към небесния Ханаан. Жертвите им ги оправдавали образно, но не в действителност, защото кръвта на бикове и козли не може никога да отнеме грях. (Евреем 10:4) В Евангелския век F имаме "по-добрите жертви" които правят умилоствение за греховете на цялия свят. Имаме "Царското свещенство," съставено от всички, които се принасят на Бога, "като живи жертви," святи и приемливи чрез Исус Христос, който е Шеф или "Първосвещенник на нашето изповядване." (Евреем 3:1) В Евангелския век намираме реалностите на които Юдейския век с службите и законите били сянки.— Евреем 10:1.

Евангелския век F е период през който от света се избира телото на Христа и чрез вяра е посочен венец на живота и изключително великите и скъпоценни обещания чрез които (с подчинение на призива и изискванията) да станат участници на Божественното естество. (2-ро Петрово 1:4) На злото все още е позволено да царува на, или управлява света, та чрез контакта си с него да бъдат подложени на изпитание и се види дали желаят да се откажат от човешкото си естество с неговите привилегии и благословения, като жива жертва и станат съобразни с Исусовата смърт за да се сметат за достойни да бъдат подобни нему, в въз-

кресението.- Псалом 17:15.

Третата велика диспензация С ще се състои от много векове: "вековете които идват." Първият от тях, Хилядогодишния век С е единственият от тях за който имаме определена информация. Това са хилядата години през които Христос ще царува и ще благославя всички земни племена, осъществявайки "възстановяване на всичко говорено чрез устата на всички святи пророци." (Деяния на ап. 3:19-21) През онзи век греха и смърта ще бъдат премахнати завинаги, защото "Христос трябва да царува докле положи враговете си в подножие на нозете си..последен враг, който се унищожава е смърта." - Адамовата смърт.(1-во Коринтяни 15:25,26) Това ще бъде период на Велика реконструкция. Свързана с Христос Исус в това царуване ще бъде Църквата, невестата му, телото му, както обещал казвайки: "Който победи ще му дам да седне с мене на престола ми, както и аз победах и седнах с Отца си на неговия престол."- Откровение 3:21.

Идващите векове Н, които следват Великия период на реконструкция ще бъдат векове на съвършенство, благословение и щастие за чието дело Писанията мълчат. При тази дистанция е достатъчно да знаем, че ще бъдат векове на слава и благословение под Божественна благодат.

Всяка от тези диспензации има свои отделни сезони за началото и развитието на делото им и всяки завършва с жетва, която проявява плодовете ѝ. Жетвата на края на Юдейския век била период от четиредесет години, продължаващ от началото на Исусовото служение, когато бил помазан от Бога чрез духа (Деяния на ап. 10:37,38) в 29 г. сл. Хр. до унищожението на Йерусалим в 70 г. сл. Хр. С жетвата на Юдейския век, когато последния завършил и започнал Евангелския век, имало застъпване на диспензациите, както е показано на диаграмата.

Юдейския век завършил точно на време, когато на края на три и половина годишното му служение, нашия Господ отхвърлил този народ казвайки: "Оставя се домът ви пуст." (Матей 23:38) Все пак след това в продължение на три и половина години към тях била проявена милост. Евангелския повик, в хармония с пророческото изявление (Даниил 9:24-27) за Седемдесетте седмици (от години) на благословение бил ограничен само за тях. По средата на последната седмица "Месия ще бъде посечен (умъртвен) но не за себе си." "Христос умря (не за себе си, но) за грехове ни" и по такъв начин прекратил жертвата и приношението по средата на седмицата-три и половина години преди завършване завета за Седемдесетте седмици на благосклонност към Юдеите. Когато била извършена истин-

ската жертва, образните такива не би могло повече да се признават от Бог Иеова.

Тогава имало и един по-пълнен смисъл, според който Юдейския век завършил с края на седемдесетата седмица, или три и половина години след кръста, след което Евангелието било проповядвано и на езичниците започвайки с Корнелий. (Деяния на ап. 10:45) С това завършил тяхния век що се касае до Божията милост към тях и признаване Юдейската Църква, а националното им съществуване се прекратило в Великото време на скръб, което последвало.

В периода на Юдейската жетва започнал Евангелския век. Предназначението на този век е повика, развитието и съда на "Божият Христос" – Глава и тело. Това е духовната диспензация и затова е правилно да се каже, че Евангелския век започнал с помазанието на Исус "с святия дух и сила," (Деяния на ап. 10:38; Лука 3:22; 4:1,18) по време на кръщенiето му. Що се отнася до Църквата, телото му, то започнало три и половина години по-късно.

Една "жетва" съставлявала също заключителния период на Евангелския век, през който отново има застъпване на два века. Евангелския век завършва и започва възстановлението или Хилядогодишния век. Евангелския век приключва с етапи, както било с модела му или "сянката"-Юдейския

век. Както там, първите седем години на жетвата били подчинени специално за работа в и за Израел по плът и били години на милост, така и тук намираме седем години, които имат същото значение за Евангелската Църква и ще бъдат последвани от период на скръб ("огън") върху света, като наказание за злото и приготвление за царуването на правдата за което отново е повече,

ПЪТ КЪМ СЛАВА

K, L, M, N, P, всяка буква представя различно състояние. N е състояние на *съвършено човешко естество*. Адам бил в това състояние преди да съгреши но от момента на непокорството си изпаднал в R, в поквареното или греховно състояние в което са родени всичките му потомци. Това съответствува на "Широкия път," който води в гибел. P, представя състоянието на образно оправдание, считано за постигнато чрез жертвите на Закона. Това не било действително съвършенство, защото "Закона не направил нищо съвършено."- Евреем 7:19.

N, представлява не само състоянието на човешко съвършенство, което веднъж било заемано от съвършения човек Адам, но също състоянието на всички оправдани личности. "Христос умря за греховете ни според Писанията" и като последствие всички вярващи в

Христа—всички които приемат съвършенното му и завършено дело, като свой Оправдател, са считани от Бога за оправдани чрез вяра, като съвършени човеци, като чели никога не са били грешници. Тогава от Божествена гледна точка всички които приемат Христа, като свой Изкупител са считани, че се намират в състояние на човешко съвършенство N. Това е единствената гледна точка от която човек може да се приближи при Бога или да общува с него. Всички в това състояние Бог нарича синове—човешки синове. Така Адам бил син (Лука 3:38) и общувал с Бога преди да стане непокорен. Всички които приемат завършеното изкупително дело на нашия Господ Исус са смятани или *сметени* за възстановени в първоначалната чистота и вследствие на това дружат или общуват с Бога.

През Евангелския век Бог направил специален принос за оправданите човешки същества, казвайки им, че при определени условия биха могли да преживеят промяна на естеството. Те биха могли да престанат да бъдат земни, човешки същества и станат небесни духовни същества, като Изкупителя им Христос. Някои вярващи — оправдани личности са задоволени с радост и мир, които получават чрез вяра, която опрощава греховете им и не обръщат внимание на гласа който ги зове да отидат по-горе. Други

подбудени от любовта на Бога към тях, както това е посочено в изкупването им от греха и чувствувайки, че това не се дължи на тях самите, тъй като били купени с цена казват: "Какво да правя Господи?" Такива имат Божия отговор чрез ап. Павел, който казва; "Моля ви *братие* за Божието милосърдие, да представите Белата ваши в *жертва* жива света-благоугодна Богу, то да бъде разумното ваше служение." (Римляни 12:1) Какво иска да каже Апостола, като ни подтиква да се представим живи жертви? Той има предвид да посветим в служба на Бога всяка сила и талант, които притежаваме, та оттук нататък да живеем не за себе си, не за приятелите, не за семейството, нито за света, нито за нящо друго, но за и в покорна служба на онзи, който ни е купил с собствената си скъпоценна кръв.

Но след като Бог не може да приеме опетнени или несъвършени образни жертви и след като всички станахме грешници чрез Адам, можем ли да бъдем приемливи жертви? Ап. Павел сочи, че само защото сме святи затова сме приемливи жертви. Ние не сме святи като Исус, който не знаел що е грях. Ние сме раса проклета от Бога. Все пак, не и защото сме успяли напълно да постигнем съвършено поведение, сме сметени за достигнали съвършенството на което сме призвани, но имаме това съкровище в